

veiebringes ved den saakaldte frederiksborgske Race. Da nu Sjælland tilmed er den Deel af Riget, hvor Hesteavlens maastee drives stærkest, og hvorfra de fleste Heste sælges, vil man let kunne indsee, at et Stutteri, støttet paa en saadan Race, som ikke i Sjælland i det Hele kan vække nogen virkelig Interesse, vil komme til at føre et slygende Liv. Det vil derfor blive overmaade vanskeligt at bringe en saadan Hjælp tilveie for Stutteriet, at det med Glæde støttes af Folket udenfor og her i Salen, naar man efterhaanden forlanger Udgifterne til dets Opretholdelse og Udvikling. Dette troer jeg er i sig selv en overordentlig stor Mislighed ved det Forsøg, man agter at anstille, og den kan man efter min Opfattelse ikke sjerne. Naar jeg nu gaaer over til at overveie, om der i det bestaaende Stutteries Tilstand maatte være nogen Opfordring til at opretholde det, maa jeg sige: Nei! Jeg har ikke været blandt de Medlemmer af Udvalget, som have besøgt Stutteriet, men efter de eenstemmige Bidnesbryd, hine have udtalt, og som den høitærede Minister heller ikke egentlig synes at modsige, er der ikke tilstede paa Frederiksborg Stutteri saadanne Hingste og Hopper, hvoraf man kan vente, at man kan udvikle den paatænkte Stamme. Man skal altsaa, saa at sige, begynde fra Nytt af. Det er vist, at det Spørgsmaal maa paatrænge sig med dobbelt Vægt, om det, naar vi nu skulle begynde at anlægge et Stutteri, saa at sige, fra Nytt af, er forsvareligt, medmindre det virkelig maa erkjendes for at være nødvendigt for Landets Hesteavl. Jeg troer, at det først maa bevises, at det er nødvendigt, før man kan gaae ind paa for Alvor at gribe til Forholdsregler, der gaae ud paa paany at oprette og udvikle Stutteriet for Fremtiden. Det kunde jo vel være, at det kunde forekomme En og Anden som ønskeligt for Landets Hesteavl, eller rettere sagt, for den Hesteraces Udvikling, der lægges til paa Derne, navnlig paa Sjælland; det kunde være, at det var af saa stor Vigtighed ved Hjælp af Stutteriet at udvikle, hvad man kalder en god Ridehest, at det kunde alligevel bestemme En og Anden til at gjøre Offeret; men jeg for min Deel maa udtale, at saavidt jeg er istand til at see selv, og saavidt jeg kan støtte mig paa

de Bidnesbryd, der ere aflagte af mange sagskyndige Mænd om Forholdene ude paa Landet, kan man rolig overlade Hesteopdrættet til Befolkningen. Det er efter min Mening uimodsigeligt, trods alle de falske Forsøg, vi have gjort, at vi have bedre Heste nu end for en Mennefsalder siden. Naar Sagen staaer saaledes, kan jeg ikke i en Tid, hvor der er bestemt Opfordring til at spare, finde, at der er nogen Rimelighed for at blive ved at udgive Penge til Stutteriet paa Frederiksborg. De Herrer ville derfor ogsaa have seet, at Fleertallets Betænkning egentlig gaaer ud paa, at Stutteriet burde nedlægges. Vi have viist en Udvei, hvorved man kan komme derhen, og ad hvilken det kan gaae af sig selv, hvis de samme Anskuelse skulle være herskende om 2 Aar, som der efter vor Mening hersker nu hos Fleertallet af Folket; men paa den anden Side vil jeg ikke nægte, at der jo er en Mulighed for, at denne Mening kan forandre sig i de to Aar; det er den Chance, den høitærede Minister og de, der ønske at opretholde Stutteriet, have. Jeg synes, at fra vort Standpunkt er dette Forslag et ganske godt Tilbud at gjøre dem, der ville opretholde Stutteriet. Jeg kan meget godt forstaae, at den høitærede Minister, der staaer paa det modsatte Standpunkt, ønsker 10—20, ja 50 Aar til sit Forsøg, og jeg vil fuldstændig indrømme, at han har Ret fra sit Standpunkt; men jeg maa tilstaae, at jeg ikke forstaaer det ærede Mindretals Forslag; thi det er min fulde Overbeviisning, at 10 Aar neppe er Tid nok for virkelig at kunne føre Beviis for, at Stutteriet kan blive til Noget. Jeg kan forstaae den høitærede Ministers og Fleertallets Standpunkt, men oprigtig talt ikke Mindretallets; thi i 5 Aar kan Stutteriet ikke bringes paa Fode. Jeg skal til Slutning blot minde om, at denne Sag har havt en noget egen Historie, og at det har været tydeligt nok udtalt her, at en heel Deel af os, der sidde i Udvalget og høre til Fleertallet der, sætte Priis paa, ikke at komme i uopløselig Conflict med den høitærede Indenrigsministers Anskuelse i denne Sag, og dette har upaatvivlelig virket meget til, at vi have søgt en Udvei, som vi under alle Omstændigheder i det Hele kunde ansee for forsvarelig.